

Ovo je zanimljiva misao koju g. Šušnjić naziva »bitnim ličnim i kolektivnim potrebama«. Ono što je bitno proizlazi iz samog bića, iz čovjeka, bilo pojedinca bilo skupine. Za cjelovitost čovjekova života velimo da teži k istini. U području egzaktnih ili pozitivnih znanosti i g. Šušnjić potvrđuje svoje slaganje s tim. Kako je sad odjednom bitna potreba čovjekova, povezana s religioznim fenomenom, postala težnja za neistinom, za laži, za manipulacijom?

U bitnim čovjekovim stvarima, odnosima i težnjama ne bih se usudio čovjeka tako okarakterizirati. Držim da je uz tu religioznu bit ili težnju čovjeka potrebno reći nešto drugo. Pa i recimo: Čovjek želi imati potpuniju istinu o sebi, a ne manipulaciju, ne varanje.

NEMAM VIŠE SRCA

Anita Pavić

nemam više srca
došli su željezni ljudi
bez imena i bez vjerovanja
ubili su mi srce
svojim crnim rukama
davili su me u tami
i govorili o zemlji
na kojoj moram ostati

bez imalo dobre nade
plašim se njihovih glasova
koji razdiru boga u meni
i odnose moje srce
na svoju neljudsku planetu
punu bijesnih krikova
i nesreće

plačem zbog srca
koje mi je činilo lice
toplom
nema ga više u mojoj koži
nema ga u prstima
nahrupnule ljubavi
— ubili su ga